

Sygnatura akt II AKa 113/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Jerzy Skorupka (spr.)

Sędziowie: SSA Grzegorz Kapera

SSA Witold Franckiewicz

Protokolant: Beata Sienica

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Urszuli Piwowarczyk - Strugały

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2016 r.

sprawy **L. B.**

oskarżonego z art. 278 § 1 kk w związku z art. 12 kk w zw. z art. 91 § 1 kk

i A. B.

oskarżonego z art. 278 § 1 kk w związku z art. 12 kk w zw. z art. 91 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 25 stycznia 2016 r. sygn. akt III K 42/15

I. zaskarżony wyrok wobec oskarżonych L. B. i A. B. utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze oraz wymierza im opłaty po 180 zł.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z 25 stycznia 2016 r., III K 42/15:

I. oskarżonych A. B. i L. B. uznał za winnych popełnienia zarzucanych im w akcie oskarżenia czynów opisanych w punkcie I i II części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że czynów tych dopuścili się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§1 KK oraz, że wartość wyrządzonej czynem II szkody ustalił na kwotę nie mniejszą niż 5.041,04 zł. i za czyny te, na podstawie art. 278§1 KK w zw. z art. 91§1 KK wymierzył każdemu z oskarżonych kary po 1 roku pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 4§1 KK w zw. z art. 69§1 KK i art. 69§2 KK w zw. z art. 70§1 pkt 1 KK wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności obu oskarżonym warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat,

III. na podstawie art. 46§1 KK orzeczono o obowiązku solidarnego wraz z innymi skazanymi naprawienia szkody (...) SA Zakłady (...) w P.,

IV. na podstawie art. 627 KPK orzeczono o kosztach procesu.

Wymieniony wyrok zaskarżył apelacją obrońca oskarżonego L. B. adw. P. P. w całości, zarzucając obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 4 KPK, art. 7 KPK, art. 92 KPK, art. 410 KPK polegającą na naruszeniu zasad obiektywizmu, przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów w postaci wyjaśnień i zeznań: Ł. K., A. F., B. G. i A. W. z całkowitym pominięciem wyjaśnień i zeznań: P. K., K. K., A. S., T. Ż., J. Z., A. K. oraz z całkowitym pominięciem okoliczności, że zeznania te są ze sobą sprzeczne, były wielokrotnie zmieniane, a świadkowie w odmienny sposób opisywali popełnienie przestępstwa, a w toku postępowania sądowego nie podtrzymali wyjaśnień z postępowania przygotowawczego, które to uchybienia doprowadziły do dowolnych ustaleń, że:

- oskarżony L. B. i A. B. postanowili wykopać znaczną część kabla energetycznego i teletechnicznego biegnących podziemnymi kanałami w lesie od szybów głównych do szybów peryferyjnych oraz, że do dokonania tych czynności najęli A. W., B. G. oraz T. Ż. i w ten sposób dokonali kradzieży nie mniej niż 199 m. kabla teletechnicznego, gdy zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie takich ustaleń i przypisania oskarżonemu L. B. zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów,
- oskarżony L. B. w okresie od października 2010 r. do kwietnia 2011 r. wspólnie z A. B., B. G. i A. W. dokonał kradzieży nie mniej niż 199 m. przewodu telefonicznego, gdy zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie takich ustaleń i przypisania mu zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów,

2. art. 4 KPK, art. 92 KPK i art. 410 KPK polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu, przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, prowadzącą do dowolnego ustalenia wysokości szkody poniesionej przez pokrzywdzonego, gdy materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie długości kabla skradzionego przez „grupę A. B.”, a sposób wyliczenia szkody przez biegłego sądowego jest sprzeczny z art. 361§1 KC.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie L. B. od przypisanych mu przestępstw.

Wymieniony wyrok zaskarżył w całości także obrońca A. B., zarzucając obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 4 KPK, art. 7 KPK, art. 92 KPK, art. 410 KPK polegającą na naruszeniu zasad obiektywizmu, przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów w postaci wyjaśnień i zeznań: Ł. K., A. F., T. F., B. G. i A. W. z całkowitym pominięciem wyjaśnień i zeznań: P. K., K. K., A. S., T. Ż., J. Z., A. K. oraz z całkowitym pominięciem okoliczności, że zeznania te są ze sobą sprzeczne, były wielokrotnie zmieniane, a świadkowie w odmienny sposób opisywali popełnienie przestępstwa, a w toku postępowania sądowego nie podtrzymali wyjaśnień z postępowania przygotowawczego, które to uchybienia doprowadziły do dowolnych ustaleń, że:

- oskarżony A. B. i L. B. postanowili wykopać znaczną część kabla energetycznego i teletechnicznego biegnących podziemnymi kanałami w lesie od szybów głównych do szybów peryferyjnych oraz, że do dokonania tych czynności najęli A. W., B. G. oraz T. Ż. i w ten sposób dokonali kradzieży nie mniej niż 199 m. kabla teletechnicznego, gdy zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie takich ustaleń i przypisania oskarżonemu L. B. zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów,
- oskarżony A. B. w okresie od października 2010 r. do kwietnia 2011 r. wspólnie z L. B., B. G. i A. W. dokonał kradzieży nie mniej niż 199 m. przewodu telefonicznego, gdy zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie takich ustaleń i przypisania mu zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów,

2. art. 4 KPK, art. 92 KPK i art. 410 KPK polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu, przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, prowadzącą do dowolnego ustalenia wysokości szkody poniesionej przez

pokrzywdzonego, gdy materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie długości kabla skradzionego przez „grupę A. B.”, a sposób wyliczenia szkody przez biegłego sądowego jest sprzeczny z art. 361§1 KC.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie A. B. od przypisanych mu przestępstw.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył, co następuje. Obie apelacje są bezzasadne. Sąd Okręgowy w Legnicy nie dopuścił się obrazy wskazanych w apelacjach przepisów, a fakty istotne dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności obu oskarżonych ustalił prawidłowo, na podstawie dowodów ujawnionych na rozprawie głównej.

Odnośnie do pierwszego czynu opisanego w części wstępnej zaskarżonego wyroku, w apelacji oskarżonego L. B. podnosi się, że Ł. K., którego zeznania są podstawą dokonanych ustaleń faktycznych miał powody, aby pomówić L. B., gdyż również był oskarżony o kradzież kabla energetycznego. Poza tym, sąd a quo dowolnie ocenił zeznania Ł. K., nie uwzględniając, że są one zmienne i mało dokładne. Sąd nie ocenił też zeznań T. Ż.. W apelacji oskarżonego A. B. dodaje się, że na rozprawie głównej J. Z. zeznał, że nie kradł kabla wspólnie z tym oskarżonym.

Odnośnie do drugiego czynu opisanego w części wstępnej zaskarżonego wyroku, w apelacji L. B. wskazuje się na niespójność wyjaśnień B. G., których nie dostrzegł sąd a quo oraz, że B. G., A. W. i P. K. nie podali, że w kradzieży kabla współdziałał z nimi A. B. (pomimo, że apelacja pochodzi od L. B., odnosi się do A. B.).

W drugiej apelacji, odnośnie do ww. czynu podniesiono zasadniczo takie same uwagi.

W obu apelacjach kwestionuje się także poprawność opinii biegłego sądowego dotyczącej wartości skradzionego kabla.

Stwierdzić zatem należy, że apelujący ignorują fakt, że ustalenia o winie obu oskarżonych sąd a quo oparł na dowodach z wyjaśnień B. G., A. W., Ł. K. oraz A. i T. F., którzy w odrębnych postępowaniach karnych, przyznając się do winy, zostali skazani za kradzież rzeczonych kabli wspólnie i w porozumieniu z A. B. i L. B. na szkodę (...) SA Zakłady (...) w P.. W wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym oraz w postępowaniu głównym w odrębnych postępowaniach, a także w czasie wizji lokalnej wymienione osoby potwierdziły, że do wykopania kabla zostali namówieni przez A. B., który dostarczył im narzędzia, przywoził jedzenie oraz nadzorował pracę. Przy wykopywaniu kabli pracował syn A. L. B.. Co prawda, na rozprawie głównej w rozpoznawanej sprawie, wymienione osoby występując w charakterze świadków odwołały wcześniejsze wyjaśnienia, lecz sąd pierwszej instancji nie dał wiary tym zeznaniom, ustalając fakty relewantne dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej A. i L. B. na podstawie wyjaśnień B. G., A. W., Ł. K. oraz A. i T. F..

Ocena zeznań wymienionych świadków oraz złożonych przez te osoby wcześniejszych wyjaśnień mieści się w granicach wyznaczonych dyrektywą swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 KPK. Dokonana została na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Wbrew twierdzeniom zawartym w obu apelacjach, sąd a quo nie pominął zeznań J. Z., A. S., K. K.. Co prawda, w części motywacyjnej sąd meriti nie odnotował zeznań P. K., T. Ż. i A. K., co stanowi uchybienie normie z art. 424§1 pkt KPK, wymagającej m.in. wskazania, dlaczego sąd nie uznał dowodów przeciwnych faktom, które uznał za udowodnione, ale w obu apelacjach nie wykazano, czy, a jeżeli tak, to jakie, miało to znaczenie dla zaskarżonego orzeczenia.

Odnośnie do zarzutu obrazy przepisu art. 4 KPK zważyć należy, że ze względu na gwarancyjny charakter zasady obiektywizmu wyrażonej w cytowanym przepisie, dla wykazania jej obrazy, konieczne jest wskazanie naruszenia konkretnej normy procesowej, czego w żadnej apelacji nie uczyniono. Przepis art. 4 KPK wyraża wszak jedynie ogólną zasadę postępowania, nie nakazując, ani nie zakazując sądowi konkretnego sposobu procedowania, co w konsekwencji sprawia, że naruszenie art. 4 KPK nie może stanowić samodzielnej podstawy zarzutu apelacyjnego.

Pozbawiony racji jest zarzut obrazy przepisu art. 410 KPK i art. 92 KPK. Pierwszy przepis wymaga, aby podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej. Istotą tej regulacji jest to, aby wydając

wyrok sąd opierał się jedynie na tym, co zostało ujawnione na rozprawie, a nie na tym, czego nie ujawniono na tym forum, a także to, że wyroku nie wolno wydać na podstawie części materiału dowodowego, gdyż wyrok musi być oparty na analizie całokształtu ujawnionych okoliczności. Naruszenie wymienionego przepisu stanowi oparcie się przez sąd na dowodach, które nie zostały ujawnione, a tym samym nie zostały zaliczone do materiału dowodowego mogącego stanowić podstawę dokonywanych ustaleń faktycznych. Taka sytuacja w rozpoznawanej sprawie nie miała miejsca. W żadnej apelacji nie wskazuje się, że sąd oparł wyrok na dowodach, które nie zostały ujawnione na rozprawie. Przepis art. 410 KPK (także art. 424 KPK) nie nakłada na sąd orzekający obowiązku przywołania w uzasadnieniu wyroku wszystkich bez wyjątku dowodów. Sąd meriti, mając na względzie całokształt przeprowadzonych dowodów i okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej, zgodnie z zasadą swobodnej ich oceny, ma prawo oprzeć się na jednych, a pominąć inne, gdy ich treść jest zbieżna. W razie sprzeczności w treści dowodów, powinnością sądu jest wskazanie tych dowodów, na których się oparł oraz podanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Wbrew twierdzeniom apelacji, sąd a quo prawidłowo ustalił ilość skradzionych kabli oraz ich wartość. W tych kwestiach, sąd oparł się na pisemnej i ustnej opinii biegłego sądowego, którą uznał za pełną, jasną i niesprzeczną, przyjmując korzystną dla oskarżonych wartość złomową odzyskanych przez nich metali z wykopanych kabli.

Mając na względzie wymienione okoliczności orzeczono, jak na wstępie.

SSA Grzegorz Kapera SSA Jerzy Skorupka SSA Witold Franckiewicz